

ADVENDIAJA IV PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js7 ,10-14)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Neil päevil rääkis Issand Ahasele ja ütles talle: "Palu endale Issandalt, oma Jumalalt, tunnustäht, olgu see siis allilma sügavusest või taeva kõrgusest". Ahas aga vastas ja ütles: "Ei ma palu ega pane Issandat proovile". Seepeale kostis Jesaja: "Kuula siis, Taaveti koda! Kas teil on veel vähe inimeste vaevamisest, et te ka mu Jumalat vaevate? Sellepärast teeb Issand teile ise tunnustähe: Vaata, neitsi jääb käima peale ja toob poja ilmale, ning paneb talle nimeks Immaanuel, mis tähendab - Jumal on meiega." See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps24 ,1-2. 3-4. 5-6. R:7c.10b)

R: Tule, Issand, sest sina oled aukuningas.

Issanda päralt on ilmamaa ja selle täius, maailm ja kõik, kes seal elavad. Sest tema on selle rajanud merede peale, kinnitanud maailma jõgede üle.

R:

Kes tohib minna Issanda mäele, kes tohib seista tema pühas paigas? See, kes on süütu kätelt ja puhas südamelt, kelle hing ei himusta tühja ega kinnita pettust vandega.

R:

Tema saab õnnistuse Issandalt, oma õiguse Jumalalt, kes on tema abimees. See on sugupõlv, kes teda taga nõuab, kes otsib su palet, Jaakobi Jumal.

R:

(Teine lugemine Rol ,1-7)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Mina, Paulus, Jeesuse Kristuse sulane, kes ma olen kutsutud apostel, välja valitud kuulutama Jumala evangeeliumi, mida Jumal on muiste oma prohvetite kaudu pühades kirjades töötanud - kirjutan teile evangeeliumi tema Pojast, Issandast Jeesusest Kristusest, kes ihu poolest on sündinud Taaveti soost, kuid pühaduse vaimu poolest on surnuist ülestõusmise järel tunnistatud Jumala Pojaks, kellel on võimutäius. Tema käest olen mina saanud armu ja apostliameti, et ma tema nime auks võiksin kõik rahvad usule kuulekaks teha. Ja nende hulgas on Jeesus Kristus kutsunud teidki. Nii pöördun ma teie, kõigi Roomas elavate Jumala armastatute - kutsutud pühade inimeste - poole: Armu teile ja rahu Jumalalt, meie Isalt, ja Issandalt Jeesuselt Kristuselt.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 1,23)

Halleluuja. Vaata, neitsi saab käima peale ja toob poja ilmale, ja teda hüütakse nimega Immaanuel. Halleluuja

(Evangeelium Mt1 ,18-24)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesuse Kristuse sündimine oli nõnda: Kui Maarja, tema ema, oli Joosepiga

kihlatud, leiti ta käima peal olevat Pühast Vaimust, enne kui nad koos elama hakkasid. Aga tema mees Joosep oli õiglane inimene ega tahtnud teda häbisse saata. Sellepärast võttis ta nõuks tema juurest salaja ära minna. Aga kui ta nii mõtles, vaata, siis ilmus talle unenäos Issanda ingel, kes ütles: "Joosep, Taaveti poeg, ära karda oma naist Maarjat enda juurde võtta, sest laps, keda ta kannab, on Pühast Vaimust. Ja ta toob poja ilmale ning sa paned talle nimeks Jeesus, sest tema päästab oma rahva nende pattudest. Kõik see sünnib selleks, et läheks täide, mida Issand on rääkinud prohveti kaudu: "Vaata, neitsi saab käima peale ja toob poja ilmale ja teda hüütakse nimega Immaanuel", see on tõlgituna: Jumal on meiega". Kui Joosep unest ärkas, tegi ta nõnda nagu ingel oli teda käskinud, ja võttis oma naise enda juurde.
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

... ja teda hüütakse nimega Immaanuel, see on tõlgituna "Jumal on meiega" - "Gott mit uns". Paraku, armsad õed ja vennad, on see fraas eriti saksa keeles tänapäeva inimese jaoks üsna mitmetähenduslik. 1701. aastast oli see preisi kuningakoja ja saksa keisrite lipukirjaks. Niisamuti oli see lugeda Reichswehri ja Wehrmächti sümboolikast.

"Gott mit uns" - ja äkki sõdurite vormiriietust kaunistamas?! "Mit uns" - meiega, see tähendab kellegi teise vastu, kes ei kuulu meie hulka, kelle vastu tuleb relv käes võidelda... See kõik näeb välja nii, nagu poleks evangeeliumide Jeesus kunagi elanud ega midagi õpetanud, nagu oleks Immaanuel mingi juutide või germaanlaste sõjajumal. Aga Messia lisanimi Immaanuel tähendas ju rahu kõikidele rahvastele, lepitust riikide ja religioonide - lepitust kõigi inimeste vahel.

Jah, muidugi, maailmas on ikka veel probleeme, mida me ei oska lahendada teisiti kui vägivalla abil, kuid on ebaaus püüda Jumalat inimeste omavahelistesse sekeldamistesse kaasata. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, tänasel neljandal adventipühapäeval tundub, nagu ei suudaks kirik elevel lapse kombel Jõulusid kuidagi ära oodata ja ruttab ette: Jeesuse sündimisega oli nii... Nojah, see on tegelikult ka probleem, mis paljudele inimestele on peavalu valmistanud - kas Lunastaja sündimisega oli ikka täpselt nii, nagu piibel räägib? Ometi üritab just see jutustus inimest rõõmusõnumi keskmesse juhtida - Jumal on meiega kui inimlik Jumal, Jumal, kes on meie poolt.

Muidugi on meil raske ka küsimata jätta, kuidas ikka Joosepiga lood olid? Miks nimetab pühakiri teda õiglaseks, kui ta mõlgutas mõtteid Maarjat, oma lapseootel naist, "salaja" maha jätta? Sest ega see lugu poleks ju kauaks salajasse jäänud, vaid saatnud teda kuni elu lõpuni.

Mingis mõttes läheb lugu kogu aeg järjest kummalisemaks. Kuigi kiri ütleb, et "Maarja leiti käima peal olevat Pühast Vaimust, enne kui nad koos elama hakkasid", ei teadnud Joosep mitte midagi sellest, et tema kihlatu lapseootuses oli Jumal ise osaline. Kuidas oleks muidu nii õiglane ja vaga mees kui Joosep tulnud mõttele lausa põgeneda - nii nagu iga teinegi mees, kes ei soovinud seada ei ennast ega oma mõrsjat otseselt vastamisi küsimusega, et tema kihlatu on teda lihtsalt petnud.

Võibolla oleks siinkohal ehk mõttekas meenutada kihluse ja laulatuse vahekorda, nagu see oli tollal juutidel kombeks. Kihlusele järgnes abielu selle kaudu, et peigmees maksis pruudi isale pruudiluna, ja kui nad "koos elasid", siis tähendas see, et nad olid juba abielus, pruudiluna oli makstud. Et Joosep oli õiglane - see tähendab tegelikult andestav ja isetu - ei tahtnud ta skandaali teha ega pruudiluna tagasi nõuda, milleks tal oleks olnud antud juhul õigus. Aga kogu

lugu saab siiski viimaks õnneliku lõpu. Joosep saab unenäos ilmutuse, ja äkki ei mõtle ta enam inimlikult väiklasi mõtteid ning kõik keskendub oodatava lapse sündimisele, kelle nimi on Immaanuel - Jumal on meiega.

"Ja ta toob Poja ilmale, ning sa paned talle nimeks Jeesus" - see käsk viitab otseselt kirjakohtadele Vanast Testamendist: vaata, neitsi jääb käima peale ja toob poja ilmale, ning paneb talle nimeks Immaanuel, mis tähendab - Jumal on meiega. Kui nüüd keskenduda usutõele, mis jutustuse tagant avaneb, selgub, et selle teoga tahtis Jumal teha midagi otsustavat inimkonna suhtes, kelle ta oli loonud. Nii nagu kuulsime möödunud pühapäeval sellest, et pimedad näevad, halvatud kõnnivad, pidalitõbised saavad puhtaks ja surnud tõusevad üles, nii jätkab tänane evangeelium meie julgustamist, et meil oleks motiiv end parandada.

Mitte Jeesuse sünniloo üksikasjad pole esmatähtsad, vaid see mõte, et Jumal ise on tulnud meie juurde, pakkuma pääseteed kõigist muredest ja hirmudest, kinnitama, et Looja ei ole meid jätnud, vaid käib koos meiega, et avada üha uusi silmapiire, nii et keegi ei tunneks end lõplikult üksinda. Aamen.